

Και μετά το πτυχίο, τι;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Από αριστερά: Μαρίνος Σωτηρόπουλος, Βάσια Μπούζα, Μαρία Ματεμτζή, Ιωάννα Τσολάκη, Διονύσης Παυλιόγλου. Φωτογραφία: Βαγγέλης Ζαβός

Ο Μαρίνος Σωτηρόπουλος σπουδάζει στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η επιθυμία του να γίνει ψυχίατρος τον έφερε μέχρι εδώ, αλλά σύντομα συνειδητοποίησε ότι η Νευρολογία ασκούσε πάνω του μεγαλύτερη γοητεία. «Με ενδιαφέρουν πολύ οι νευροεπιστήμες, με συναρπάζει ο ανθρώπινος εγκέφαλος. Όταν τον γνώρισα –ως όργανο, ως δομή, ως λειτουργία–, ενθουσιάστηκα», εξηγεί. Στο σχολείο ήταν εξαιρετικός μαθητής, από τους πρώτους. Δεν αγχώθηκε πολύ για τις Πανελλήνιες. «Ίσως γιατί πίστευα πως, αν αναλωνόμουν στο “πρέπει να τα δώσω όλα, αλλιώς η ζωή μου θα καταστραφεί”, υπήρχαν πολλές πιθανότητες να το πάθω. Οι γονείς μου δεν ήταν καθόλου παρεμβατικοί. Δεν έκαναν... micromanagement για το πόσο και πώς θα διαβάζω κάθε μέρα».

Η εισαγωγή του στην Ιατρική τον γέμισε χαρά, η οποία όμως δεν διήρκεσε πολύ. «Εκείνη τη χρονιά μια απεργία (των διοικητικών υπαλλήλων) και μια κατάληψη δεν μας άφηναν να περάσουμε την πύλη της σχολής. Μπήκα για πρώτη φορά σε

αμφιθέατρο τον Ιανουάριο!» Πώς ανέκτησε την... ορμή του; «Συνειδητοποιώντας ότι, πράγματι, στο ελληνικό πανεπιστήμιο συχνά πρέπει να διεκδικείς τα αυτονόητα, όπως το δικαίωμα να παρακολουθήσεις ένα μάθημα. Αν όμως δεν κουραστείς, αν επιμένεις, υπάρχουν ευκαιρίες. Και δεν είναι λίγες».

Και για τη Βάσια Μπούζα, φοιτήτρια στο Τμήμα Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας της Φιλοσοφικής, η προσγείωση ήταν απότομη. Και παραμένει. «Είχα κοπιάσει και αγχωθεί πολύ. Αν δεν με είχε στηρίξει η μητέρα μου, αν δεν μου είχε δώσει το κίνητρο να προσπαθήσω, δεν θα είχα περάσει. Αλλά την πρώτη μέρα στη σχολή απογοητεύτηκα τόσο από όσα αντίκρισα, που ήθελα να το βάλω στα πόδια. Δεν έχει αλλάξει και πολύ το πώς αισθάνομαι...» Γιατί επέλεξε το συγκεκριμένο τμήμα; «Δυσκολεύτηκα, για να είμαι ειλικρινής, να καταλήξω κάπου. Όπως είναι το σύστημα, πρέπει γύρω στα δεκαέξι σου να μπεις σε ένα “αυλάκι” από το οποίο δύσκολα θα λοξοδρομήσεις. Δεν είναι παράλογο; Αν θα μπορούσα να πω κάτι στα παιδιά που συμπληρώνουν τα μηχανογραφικά είναι να μην επηρεαστούν από κανέναν. Να αποφασίσουν με την καρδιά τους, για τον εαυτό τους, όχι για να ανταποκριθούν στις προσδοκίες των άλλων».

Οι καθηγητές και το φιλότιμο

Ο Διονύσης Παυλιόγλου σπουδάζει στη Νομική, αλλά πέρασαν χρόνια μέχρι να αρχίσει να την αγαπάει. «Διάβαζα στο σπίτι, δεν παρακολουθούσα πολλά μαθήματα. Με απέτρεπε και το περιβάλλον: 400 φοιτητές στο έτος και να πρέπει να κάθεσαι σε σκαλοπάτι γιατί δεν υπάρχουν καθίσματα. Σταδιακά άρχισα να ενδιαφέρομαι περισσότερο. Έμαθα να χρησιμοποιώ τις υπάρχουσες δομές, όπως τη βιβλιοθήκη, που είναι πολύ καλά οργανωμένη, ήρθα σε επαφή με κάποιους καθηγητές, που από φιλότιμο και μόνο βοηθούν τους φοιτητές, κάνοντας κάτι παραπάνω από όσα ορίζει το “πλαίσιο”». Φέτος ο Διονύσης έζησε, μαζί με συμφοιτητές του, την εμπειρία του Διαγωνισμού Ευρωπαϊκού Δικαίου, στον οποίο συμμετείχαν ομάδες από περίπου εκατό πανεπιστήμια (όπως το αμερικανικό Columbia). Ήρθαν τρίτοι στον ημιτελικό της Χάγης. «Χάρη στο πείσμα μας -μαζέψαμε με δυσκολία τα απαιτούμενα χρήματα- και στη στήριξη τριών καθηγητών μας (Εμμανουέλα-Ρεβέκκα Παπαδοπούλου, Μεταξία Κουσκουνά, Μανώλης Περράκης), που δεν είχαν καμία υποχρέωση, αλλά μας αφιέρωσαν πολύ χρόνο».

Για τη Μαρία Ματεμτζή η επιλογή σχολής ήταν πιο συνειδητή: «Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης στο Πάντειο. Το έβρισκα το πιο ελκυστικό από τη θεωρητική κατεύθυνση και, επιπλέον, έχει πολλές διακλαδώσεις, άρα και πιθανότητες επαγγελματικής αποκατάστασης: από θεσμούς και δίκαια μέχρι λογιστική και στατιστική. Δεν το μετάνιωσα. Βρήκα και κάποιους καθηγητές που πράγματι

εμπνέουν του. Που δεν ενδιαφέρονται μόνο για το αντικείμενό τους, αλλά έχουν στόχο να ανοίξουν οι ορίζοντές μας - προτείνοντας ένα βιβλίο, μια ταινία, μια παράσταση. Δυστυχώς, όμως, αποτελούν την εξαίρεση, όχι τον κανόνα...»

Η Ιωάννα Τσολάκη σπουδάζει Γαλλική Φιλολογία και δηλώνει γοητευμένη από τη γαλλική κουλτούρα που «σου ανοίγει παράθυρο στον ανθρωπισμό, όλα περιστρέφονται γύρω από τον άνθρωπο». Κόπιασε κι εκείνη πολύ για να μπει στο πανεπιστήμιο. Αλλά χωρίς ιδιαίτερο άγχος. «Πάντα έλεγα ότι το να βγεις από το λύκειο σημαίνει μια νέα αρχή, όχι τέλος. Είτε περάσεις σε μια σχολή είτε όχι». Θα ήθελε να φύγει για μεταπτυχιακό στη Γαλλία. Αλλά και να επιστρέψει στην Ελλάδα. «Κατ' αρχάς γιατί δεν θα μπορούσα να ζήσω στο εξωτερικό. Κι έπειτα, γιατί πιστεύω ότι οι νέοι, ακόμα και με τις πενιχρές ευκαιρίες που μας δίνονται σε καιρό κρίσης, πρέπει να προσπαθήσουμε να επενδύσουμε στην πατρίδα μας. Το αντιμετωπίζω ως πρόκληση».

Μεταπτυχιακό και δουλειά

Η Βάσια έχει βάλει πλώρη για το πτυχίο. Γιατί «θα χαρεί η μαμά», όπως λέει γελώντας, αλλά και γιατί «δεν αποκλείεται να οδηγήσει σε ένα ακόμα, στο αντικείμενο που με γοητεύει, την Ψυχολογία. Όμως αυτό που μετράει πάνω απ' όλα δεν είναι το πτυχίο, είναι η ουσιαστική γνώση». Και η Μαρία ανυπομονεί να αποφοιτήσει. «Για να κλείσει αυτός ο κύκλος και να ανοίξει ένας καινούργιος: μεταπτυχιακό, δουλειά». Ήδη εργάζεται σε μια εταιρεία και είναι ευχαριστημένη.

Στην ανεργία των νέων δικηγόρων ο Διονύσης βλέπει ως διέξοδο το εξωτερικό. «Για να έχω περισσότερες ευκαιρίες. Θέλω όταν, έπειτα από χρόνια, κοιτάξω πίσω, να δω μια ζωή που θα έχω ευχαριστηθεί, που θα είναι πολύπλευρη, δεν θα έχει να κάνει μόνο με το επάγγελμά μου». Ο Μαρίνος στόχο του έχει την ακαδημαϊκή ιατρική, «γιατί σου δίνει τη δυνατότητα να συνδυάσεις πολλά πράγματα: να εργάζεσαι σε νοσοκομείο και να παρακολουθείς τους ασθενείς σου, να διδάσκεις, να κάνεις δική σου έρευνα, να συνεργάζεσαι με άλλους ερευνητές». Θέλει να ζήσει μερικά χρόνια στο εξωτερικό. «Όμως όχι για να δραπετεύσω από μια χώρα σε κρίση. Αλλά για να επιστρέψω πιο έμπειρος στην πατρίδα μου και να προσφέρω ό,τι μπορώ...» ■

Πηγή: Περιοδικό «Κ», kathimerini.gr